

Analýza Ruska z pohľadu duchovnej futurologie

David Sulík

V tejto úvahe sa pokúsím o analýzu minulosti a prítomnosti Ruska z pohľadu pôsobenia duševných síl a možných trendov vývoja. Duchovná futurologia ako veda o prognózovaní budúcnosti, by mala byť syntézou empirických faktov a duševného nazerania, prostredníctvom, ktorého by sa mal dosiahnuť plnší a presnejší pohľad na budúcnosť. Obsiahlosť témy by dovoľovala túto problematiku ďalej rozpracovať do hĺbky a šírky, ale to nie je cieľom. Účelom je naznačiť smer uvažovania, ako by takáto syntéza mohla vyzerieť. Opisované skutočnosti sa v širšom zmysle dotýkajú aj Ukrajiny a Bieloruska.

Vývoj do roku 1989

Duševná atmosféra Ruska je silne iracionálna, vizionárska, plná veľkých vášní a citov. Rusko je viac Áziou ako Európou, čoho vonkajším prejavom bola aj pohnutá história Ruska, kde vpád Mongolov a následne vytvorenie mongolských chanátov na skoro 400 rokov prerušilo kontinuitu vývoja s ostatnou Európou a uvrhlo tak Rusko do dlhotrvajúcich mocenských bojov a následného úpadku hospodárstva a kultúry. Konfrontácia s mongolskými kmeňmi sa zvlášťne odrazila aj v ďalšom duševnom vývoji Ruska. Rusko vynechaním niekoľkých storočí kontinuity vývoja, vynechaním ducha európskej doby gotiky a renesancie, preskočilo vývoj duše rozumovej a rovno vstúpilo do doby vývoja duše vedomej.

Pričom duša vedomá nebola ruskému ľudu vnútorne vlastná, bola vnímaná ako cudzí element, ako duševná konštelácia pôsobiaca z vonku.

Vplyv duše vedomej v duševnom organizme Ruska začal pôsobiť hlavne v dobe vlády slávneho reformátora, cára Petra Veľkého. Peter Veľký, ktorý chcel vybudovať moderný európsky štát, si uvedomoval zaostalosť Ruska a videl, že vnútorné duševné zdroje nestačia na daný modernizačný skok. Preto do krajiny povolal cudzincov, Nemcov, Holanďanov, Angličanov, a tým zvonku zabezpečil prisun síl duše rozumovej a vedomej potrebnej na uskutočnenie reformných zmien v celom hospodárstve a armáde. Rusom bola duša vedomá cudzia, nerozumeli jej. Bolo to zapríčinené aj tým, že kým u jednotlivých západoeurópskych národov je ich národný archanjel (národná duša) už vtelená a realizuje sa vo vedomom konaní jednotlivcov, archanjel ruského národa nie je ešte plne inkarnovaný a pôsobí z vonku. Jeho úloha by mala byť aktuálna až v budúcnosti. Teraz má len charakter podobný skupinovej duši, čo sa aj odráža v pasivite Rusov, v akejsi kolektívnej zádumčivosti, keďže individuálna snaha jednotlivca bola veľmi negatívne vnímaná a potlačovaná. Podľa R. Steinera má Rus silu srdca akoby v hlave. Hlava sa teda stala nositeľkou síl srdca. Odrazené slnečné svetlo prijaté do hlavy ju naplňuje tým, čo by inak pôsobilo len v srdci.

Do roku 1917 bolo 80 % Rusov roľníkmi a celé Rusko, ako také, bolo silne centralizovanou roľníckou feudálnou krajinou, kde sa kapitalizmus len začal rozvíjať. Do doby nástupu bolševikov k moci bolo nositeľkou síl duchovnosti roľníctvo. Táto duchovnosť mala rovinatý, pasívny charakter plný detskej nezrelej pokory pred vrchnosťou a silne čerpala z pôvodných predkresťanských kultov. Pôvodná spiritualita Slovanov vychádzala ešte z praperzkých koreňov a mala dualistický charakter (súperenie Čiernoboga s Belobogom). Spojením tejto pôvodnej spirituality s byzantskou formou kresťanstva vznikol zvláštny charakter ruskej duchovnosti a kultúry. Pôda bola vnímaná ako niečo posvätné, ctená ako Matka Zem, ktorá je prameňom duchovnej sily. Obrábanie pôdy bolo náboženským aktom. Je to zachytené aj v ruskom jazyku, veď slovo roľník znamená „kresťjan“. Vo vedomí ruskej duchovnosti sa duchovnosť zjavovala v podobe vzťahu KristusSofia. Zodpovedal tomu aj národný charakter pravoslávia, kde predmetom uctievania je zjavenie, teda to, čo prichádza z vonka, z výšin nebies. Preto je uctievaná ikona, ako symbol čistých astrálnych síl zjavujúcich večnú pravdu.

Celé Rusko bolo brané ako sväté. V tom sa odrážala akási detská nábožnosť. Preto veľkým otrasom pre ruskú dušu boli náboženské reformy patriarchu Nikona v roku 1666, kedy sa začal potláčať kult prehnane zbožného uctievania ikon. Tí, čo nesúhlasili s reformami, tzv. staroverci, odišli na S i b í r, kde založili mnohé nezávisle komúny, ktoré zostali verné pôvodným tradíciám a určitým spôsobom sa im podarilo zachovať a preniesť túto pôvodnú spiritualitu až do dneška. Charakteristické pre Rusko bolo uctievanie svätých bláznov tzv. jurodivých. Rusko je ako dospievajúce dieťa idúce z extrému do extrému. Rubom svätej Rusi je totiž Rus zverská. To je večné kolísanie Ruska medzi zverskosťou a svätosťou, pričom ten pravý stred im chýba. Je to práve zapríčinené chýbajúcou dušou vedomou. Navyše tu vstupoval silný vplyv mesianistického povedomia pestovaného slavjanofilmi, prudký rozvoj kapitalizmu na konci 19. storočia a pôda pre nástup bolševizmu bola pripravená. Podľa Berďajeva, už oddávna tu bola predtucha, že Rusko je predurčené k niečomu veľkému. Ruské národne vedomie sa kojilo pocitom vyvolenosti a božského poslania Ruska. Podporovali to aj myšlienky pestované slavjanofilmi o Rusku ako o treťom Ríme. Tento predčasný mesianizmus svedčil o rozpornom stave ruskej národnej duše, ktorá si pre svoje inšpirovanie našla bohémskeho mnícha Rasputina. Ten opakovane varoval cára pred vstupom do 1. svetovej vojny, lebo videl, že to môže zapríčiniť rozvrat a pád ríše, čo sa aj naozaj stalo.

Dôležitou kapitolou, ktorá si zaslúži zvlášť pozornosť v histórii duchovnej atmosféry Ruska, bolo obdobie rozkvitnutia ruskej náboženskej filozofie a hlavne sofiológie na konci 19. a začiatku 20. storočia. Obdobie rokov 1879 - 1917 bolo pod dvojnásobným vplyvom ducha času Michaela, ktorý začal vládnuť ako veľký duch času (1879 - 2234) a súčasne ako malý duch času (1845 - 1917). To, čo pre západný svet znamenala antropozofia, ako výsledok duše vedomej a plod celej európskej filozofie a mystiky, to bola pre slovanský svet sofiológia ako prvý prísľub niečoho nového, čo naplno rozkvitne až v budúcej slovanskej epoche. V sofiológii vidíme podstatné črty budúcej slovanskej duchovnej vedy v zárodku. Je to smer, ktorým sa uberá slovanské myslenie. Najväčšími predstaviteľmi sofiológie boli Vladimir Soloviev, Sergej Bulgakov a Pavol Florenskij. V sofiológii ide o hľadanie živej a konkrétnej pravdy, ktorá nie je mŕtva abstrakcia, ale zapaluje dušu a premieňa životy. Sofiológia je konkrétnym idealizmom. Sofiológia sa definuje ako syntéza kozmológie, antropológie a teológie. Cieľom sofiológie je intuícia všejednoty. Chce prekonať rozdelenie medzi rôznymi formami poznania. Sofiológovia bezprostredne spájajú výsledky vied s teologickými úvahami. Slovanský východ nepredpokladá oddelenie jedného od druhého, ale pokresťančenie jedného druhým.

Zvláštny duševný stav krajiny na prelome 19. a 20. storočia mal dopad na celú ďalšiu históriu Ruska. Prudký hospodársky rozvoj Ruska, ako aj sľubne sa rozvíjajúca nová ruská náboženská filozofia, boli zastavené vstupom Ruska do prvej svetovej vojny a následným nástupom bolševizmu. Ruská duša pocitová plná ázijskej vášnivosti, poverčivosti, ale zároveň aj hlbokkej nábožnosti sa až mysticky podriadila komunizmu, ktorý jej bol importovaný nemeckou tajnou službou s cieľom oslabenia krajiny, prostredníctvom Lenina. Z marxizmu, ktorý na západe bol braný ako jedna z mnohých politicko-ekonomických teórií, sa v Rusku vytvorilo náboženstvo v démonickéj podobe leninizmu a stalinizmu. Moci sa tak na vyše 70 rokov chopili bolševici, služobníci démona Marsu. Bol to najväčší mysliteľný protiklad k bytostnej podstate a úlohám ruskej národnej duše.

Ničivých 72 rokov vládnutia bolševikov (1917 - 1989) ešte aj presne zapadá do doby vládnutia malého 72-ročného ducha času Samaela (Marsu). Militarizácia spoločnosti, uniformita, dôraz na kolektívnosť, ako aj symboly používané v komunistickom režime, červená farba, päťčipce hviezdy, to všetko je charakteristické pre dobu Samaela. Je dobre poukázať aj na okultné pozadie bolševizmu. Podľa určitých pozorovaní boli Lenin a Stalin vyslovene duchovne podporovaní určitými tibetsko-indickými magickými kruhmi. Cieľom týchto kruhov bolo a v podstate stále je, aby vývoj ľudstva a Zeme nešiel k postupnej individualizácii ducha, ale späť k rozplynutiu u v neosobnom duchovne. O tomto svedčí napr. aj to, že v knihách zakladateľa učenia agni-jógy N. Roericha je Lenin označovaný za veľkého duchovného človeka, mahátmu.

Výsledky vládnutia bolševikov v Rusku sú dnes dostatočne známe. Fyzicky aj spoločensky bola úplne zničená najinteligentnejšia časť národa, celé spoločenské vrstvy ako aristokracia, cirkev, meštiactvo, inteligencia. Azda najväčším zločinom, ktorý bol s prefikanou presnosťou vedený k samotným základom podstaty ruského národa, bola násilná kolektivizácia, ktorej výsledkom bolo totálne zničenie roľníctva, zničenie posvätného vzťahu k pôde. Roľníctvo ako nosný stav Ruska bolo rozvrátené a vedomie o svätej Matke Zemi sa stiahlo do podvedomia. Vonkajším dôsledkom bol hladomor a masové sťahovanie do miest, kde sa títo vykorenení ľudia stali ľahko manipulovateľným a ideológiou ohlupovaným proletariátom. Obrovská masa miliónov väzňov umiestnených v množstve pracovných táborov sa stala lacným zdrojom pracovnej sily pri ďalšej megalomanskej industrializácii Ruska, ktorá nemala v dejinách obdobu. Za dobu 70 rokov bolo popravených alebo zahynulo v gulagoch, prípadne v dôsledku umelo vyvolaných hladomorov okolo 70 až 100 mil. ľudí. Národný imperializmus cárskeho Ruska spojený s neuvědomělým mesianizmom sa premenil na proletársky internacionalizmus a vlastenectvo. Keď k tomu pridáme 2. svetovú vojnu, tak toľko utrpenia ako zažilo Rusko v 20. storočí, nezažila v tak krátkom čase žiadna krajina sveta.

Vládnutie bolševikov a 2. svetová vojna boli pre Rusko katarziou, absolútnou skúškou sily. Rusko sa preliatím toľkej krvi a prežitím nesmierného utrpenia, akoby dopredu chcelo očistiť a tak čiastočne vykúpené mohlo sa dobre pripraviť na svoju budúcu rolu v dejinách Zeme. Táto rola spočíva v tom, že keď vládnuce krajiny sveta vyčerpajú všetky svoje ekonomické, spoločenské a kultúrne možnosti riadenia spoločnosti, práve relatívne čisté Rusko preberie štafetu vývoja ľudstva ďalej. Doba od roku 1917 bola tak pre Rusko naozaj skutočnou Golgotou. Svojím ukrižovaním prešlo Rusko mystickou smrťou a najhlbším bodom svojho vývoja, no vstalo z mŕtvych. Dejiny sa doslova duchovne opakujú, veď aj prvá najhoršia tragédia národa v dejinách Ruska, vpád a vláda marsického národa Mongolov, sa odohrávala v dobe vlády ducha času Samaela/ Marsu (1171 - 1525). Rusko tak bolo konfrontované s ničivými marsickými silami najprv na pudovo-astrálnej rovine, Mongoli ničili pre potešenie a pre pocit moci, nemali žiadnu ideológiu, a druhýkrát v podobe bolševizmu útočil démon Marsu na vyššej mentálne-ideologickej úrovni.

Aké boli celkové dôsledky 70 ročného vládnutia komunistickej vlády? V dôsledku industrializácie a kolektivizácie došlo k obrovským demografickým zmenám v štruktúre ruskej spoločnosti. Viac ako 80% Rusov žije v mestách, čo znamená, že Rusko prestalo byť krajinou roľníckej kultúry. Starý posvätný vzťah k pôde sa prerušil, začala sa pomaly vyvíjať duša rozumová a trochu aj vedomá. Vidiek zostal zdecimovaný a veľmi zaostalý. Priemyselný vývoj bol jednostranne orientovaný na ťažký priemysel, hutníctvo, baníctvo, energetiku. Spotrebný priemysel a služby boli minimálne rozvíjané, následkom bol chronicky absolútny nedostatok spotrebného tovaru a tiež potravín. Rusko a Ukrajina, bývalé obilnice sveta, neboli schopné nasýtiť obyvateľstvo a obilie museli dovážať. Armáda a polícia spotrebovali obrovskú časť štátneho rozpočtu. V dôsledku absolútneho nedostatku hlavne spotrebného tovaru vznikla šedá ekonomika, ktorá objemom svojho obratu a organizovanosťou bola porovnateľná s oficiálnou ekonomikou. Malo to za následok vznik jednej z najsilnejších a najkrutejších mafii na svete. Mafia fungovala na princípe prepojenia a obojstrannej spolupráce so straníckymi štruktúrami. ZSSR bola krajinou paradoxov, kde všetko hospodárske dianie fungovalo na základe neoficiálnych pravidiel. Vznikla vrstva neuveriteľne bohatej kasty mocných, ktorá sa stala neskôr iniciátorkou ekonomických zmien a základom vzniku novej budúcej kapitalistickej oligarchie.

Zaujímavý bol aj vývoj vedy počas komunistického vládnutia. Počas 70 rokov vzniklo veľa nových vedeckých ústavov a akadémií. Celková úroveň vedy si dokázala aj napriek častým čistkám hlavne v období najtuhšieho stalinizmu zachovať svoju vysokú úroveň. Vždy bolo možné doplniť chýbajúce intelektuálne kapacity z vnútorných zdrojov. Na vedu a výskum boli vynakladané obrovské čiastky financií. Vznikali celé vedecké mestečky pod kontrolou KGB, kde boli vedcom poskytované dobré platy, byty a lepšie zásobené obchody ako inde. Samozrejme, tento výskum a veda boli podporované hlavne z dôvodov vývoja nových zbraní, konvenčných, jadrových, ale aj chemických a biologických, ako aj z celkovej snahy o prestíž, hlavne v kozmonautike. Popri hlavnom výskume zameranom na atómový a zbrojársky priemysel, vznikali celý rad vedľajších užitočných objavov. Je menej známou skutočnosťou, že popri oficiálnej vede, existoval obrovsky výskum v oblasti psychotroniky, ktorý často fungoval v rámci alebo v koexistencii s oficiálnymi akadémiami a výskumnými ústavmi. Treba tu poukázať na istú súvislosť s výskumom v bývalej ČSSR. Od 50 rokov sa vedecky skúmali, napr. aj v rámci psychotronického

laboratória PEL, rôzne nadzmyslové fenomény ako telepatia, telekinéza, dematerializácia, atď. Výsledky výskumov boli predávané do Ruska. Na základe práve týchto pražských výskumov sa v Rusku odštartoval ďalší nasledujúci psychotronický výskum, ktorý bol podporovaný hlavne z čisto pragmatických, mocenských dôvodov možného použitia v armáde a tajných službách. Nakoľko boli v praxi tieto poznatky naozaj využívané aj vo vojenskej oblasti, to sa môžeme len dohadovať. Ale hlavným dôsledkom tohoto výskumu bolo, že zostal až do súčasnosti zachovaný celý rad vedeckých ústavov a množstvo vedeckých projektov, ktoré sa stali základom súčasného výskumu a hlavne základom smerovania novej budúcnosti celej ruskej vedy.

V Rusku vzniká úplne nový prístup k vede, ktorý okrem empirického prístupu rovnocenne uplatňuje aj intuíciu a zahŕňa poznatky z náboženstva a mystiky. V roku 1996 sa v Moskve konala konferencia nazývaná „Nové vedecké postupy na prahu 21. storočia“, kde sa stretli členovia Ruskej akadémie vied - Kolesnikov, Moisejev, Frolov a prezident asociácie technických univerzít Ruska Fjodorov, spolu s ďalšími vedcami z Ruska a zahraničia a dospeli k spoločnému rozhodnutiu: *„Ďalší rozvoj vedy nie je možný bez toho, aby sme nebrali do úvahy fenomén, ktorý voláme biopole, alebo energo-informačné pole človeka“*. Ruskí vedci dospeli k názoru, že teoretická fyzika a psychofyzika existenciu duše uznáva. Tento fakt potvrdzuje aj obrovské množstvo experimentálnych výskumov nielen v Rusku, ale aj v zahraničí. Publikácie člena Ruskej akadémie lekárskeho vied Koznačejeva, akademika Ruskej akadémie biologických a technických vied Garjajeva, doktora poľnohospodárskych vied Volkova, prof. Korotkova a iných potvrdzujú nové pohľady ruskej vedy. Najprelomovejšie a vytvárajúce novú paradigmu vo vede sú práce akademika Šipova ako sú napr. *„Moderná fyzika a kozmická evolúcia človeka“*, práce Juzvišina o informaciológii čiže zákonitosti informačných procesov a technológií v mikro a makrosvetoch vesmíru, práce Vernanského o energo - informačných poliach.

Najdôležitejšie sú však objavy akademika Akimova a Šipova o podstate a účinkoch torzných polí. Na základe princípu torzných polí vznikajú nové prístroje používané v medicínskom výskume, informatike, energetike. Významné sú slová, ktoré vyšli z úst jedného z najväčších ruských vedcov, akademika Akimova: *„Rusko bude mať dlho monopol na torzné technológie, ktoré odštartujú nevyhnutnú zmenu fungovania priemyslu. Vo svojej podstate sa premietnu v nadstavbe a zmenia svetový systém sociálne-ekonomických a geopolitických vzťahov. Na ich základe dôjde k radikálnemu obratu pri hľadaní riešení medzinárodnej bezpečnosti. Všetky tieto zmeny budú vychádzať práve z Ruska, nech to znie s ohľadom na naše súčasné životné podmienky akokoľvek paradoxne. Rusku je súdne kráčať v čele a viesť celý svet do nového tisícročia. Úlohou tejto zeme je zaistiť prechod k novej ľudskej rase vo veku Vodnára. Presne tak ako to predpovedali ezoterici v priebehu mnohých storočí.“*

Súčasnosť a možné trendy do budúcnosti

Veľká zmena v politike ZSSR nastala nástupom Gorbačova k moci, ktorý bol po zrelej úvahe vybraný bývalým šéfom KGB Andropovom k nástupníctvu na najvyšší post. Úlohou Gorbačova bolo zrealizovať zmeny dohodnuté najvyššími kruhmi oboch superveľmocí USA a ZSSR. Staré dohody o rozdelení sveta dohodnuté na Jalte stratili svoju platnosť, dohodlo sa nové prerozdelenie sveta. Svoju historickú úlohu Gorbačov splnil. ZSSR sa mocensky stiahlo z východnej Európy, zanikla Varšavská zmluva a RVHP. Nastal rozpad samotného ZSSR na viacej samostatných štátov a celkové vojensko-politické oslabenie. ZSSR prestalo existovať a nástupnícke Rusko stratilo štatút superveľmoci. Jedným z dôvodov na stiahnutie sa ZSSR z východnej Európy bol určitými ekonomicko-politickými kruhmi Západu dlho pripravovaný plán vytvorenia zjednotenej Európy. Odkrkadľuje to duchovný fakt, že malým 72 ročným duchom času sa stal v roku 1989 Zachariel (Jupiter), ktorý je patrónom Európy a veľmoc Ruska sa akoby podriadila nastupujúcemu duchu času. Ústup z východnej Európy bol kompenzovaný sľubom pokračovania a prehlbovania ekonomickej spolupráce hlavne v oblasti energetiky.

Rozpadom ZSSR sa Rusko ocitlo v bode nula. Oficiálne sa zrušila vedúca úloha komunistickej strany. Bolo dovolené podnikáť. Nastal obrovský krach hospodárstva a anarchia. Mafia spolu s bývalými funkcionármi sa dravo vrhli na štátny majetok. Proces privatizácie sa zvrhol na rozkrádanie majetku. Vznikla nová kapitalistická oligarchia nesmierne bohatých jedincov, tzv. Nových Rusov. Nastala jeľcinovska éra budovania raného kapitalizmu na ruský spôsob. Treba si uvedomiť, že proces akumulácie kapitálu, čo trval na západe stovky rokov, tu musel prebehnúť za 10 rokov. Celá jeľcinovská éra bola v znamení chaosu v zákonoch, korupcie, nevyplácania miezd a škandálov. Vďaka dlhodobej skúsenosti v prispôsobovaní sa a improvizácií dokázali Rusi aj toto obdobie prežiť. Táto etapa Ruska v bode nula je dobre opísaná v knihe A. Solženicina „*Rusko v hmlách*“. Je v nej zachytený úpadok dedín, hospodárstva, zločinnosť, narkománia. Mafia sa stala hlavnou hnacou silou kapitalizmu.

Napriek všetkému, je toto obdobie príkladom obrovskej životaschopnosti ruského národa, ktorý bol schopný chopiť sa nového kapitalistického impulzu, aj keď väčšinou pretaveného do koristníckej živelnej podoby. Rok 1998 bol prelomový. Nastala umelo vyvolaná finančná kríza a krach asi 80% všetkých ruských bánk. Prakticky to znamenalo, že peniaze požičané vo svete zostali natrvalo v Rusku a časť z nich sa stala zdrojom nových investícií doma aj vo svete. Je zaujímavé, že z pohľadu analýz mnohých západných, materialisticky uvažujúcich analytikov a prognostikov z rokov 1990 -1995, sa predpovedal úplný krach Ruska, rozvrat, nástup buď extrémnej pravice v podobe napr. Žirinovského alebo ľavice v podobe Ziuganova. Tu je vidieť zase krátkozrakosť materialistickej prognostiky, ktorá neberie do úvahy duševnú silu. Ruský karmický diagnostik Lazarev vo svojich knihách niekedy už v roku 1994 hovoril, že to vidí inak. Tvrdil, že vedomie Ruska, reálny svet Ruska je v chaose, no podvedomie Ruska je čisté, čo z hľadiska budúcnosti je dôležitejšie. Tvrdil, že žiadny extrém nenastane a Rusko sa bude postupne stabilizovať a hospodársky rozvíjať. Tak sa aj naozaj stalo.

Nástup V. Putina znamenal príchod novej éry, éry konsolidácie hospodárstva. Podporovaný mocenským aparátom začal s najhlbšími reformami v dejinách Ruska od čias Petra Veľkého. Jeho prvým krokom bolo zníženie obrovského vplyvu finančnej oligarchie na politické dianie v krajine a vymedzenie hraníc ich vplyvu. Štát znovu dostal pod kontrolu energetické zdroje a podniky, čo bolo strategicky múdre rozhodnutie pre Rusko. Vytvoril nové organizačné usporiadanie Ruska. Konsolidoval bezpečnostnú situáciu a začal uplatňovať šikovnú zahraničnú politiku. Začal s hlbokými ekonomickými reformami. Od 1. januára 2001 má Rusko najnižšie dane z príjmov fyzických osôb v celej Európe. Parlament znížil aj dane právnických osôb. V roku 2004 sa zrušila aj daň z obratu. Do krajiny začali prúdiť miliardové investície. Nastali obrovské zmeny v poľnohospodárstve, keď sa do súkromných rúk prevádzka štátna a kolchozná pôda, a súkromní vlastníci platia iba jednu, pomerne nízku daň. Naftárske a metalurgické spoločnosti začali vytvárať vlastné agroholdingy. Veľké spoločnosti do poľnohospodárstva smelo investujú, pretože už niekoľko schválených zákonov hovorí jasne, že pôda je súkromným vlastníctvom. Zisky z predaja nafty a plynu neustále rastú a už nekončia v rukách niekoľkých oligarchov, ale dostávajú sa do štátnej kasy. Rusko má obrovské devízové rezervy. Tie sa snaží znovu investovať v rámci Ruska aj zahraničia. Rusko splatilo všetky svoje pôžičky Parížskemu klubu, čo bolo významným krokom k získaniu vlastného národného sebedovania. Štát zvýšil výrazne sociálne dávky a platy, čím životná úroveň vzrástla aj u bežných Rusov. Gazprom sa stáva jedným z najväčších ruských plynárenských aj svetových podnikov. Ruské podniky začínajú vo veľkom skupovať zahraničné podniky. Na tohtoročnom (2008) ekonomickom fóre v Davose, svetoví politici a ekonómovia konštatovali, že zoslabovanie dolára a strácanie jeho pozície ako svetovej rezervnej meny sa stáva trvalým trendom, čo svedčí o možnej hlbkej kríze ekonomiky USA, ktorá sťahuje so sebou celý svet. Krajiny s veľkými devízovými rezervami, ako napr. Rusko, Čína, arabské krajiny prechádzajú postupne na inú rezervnú menu, hlavne na euro. Na fóre tiež zaznelo, že v súčasnosti jediným ostrovom pokoja a stability sa javí byť Rusko*. Predpokladám, že okrem eura sa najdôležitejšou rezervnou menou sveta v horizonte 5 až 10 rokov stane práve rubel.

Rozvoj hospodárstva však podľa mňa pôjde iným smerom ako na Západe. Rusku je určená naozaj svojská cesta vývoja. Rusko prejde v rýchlosti fázou klasického kapitalizmu, no nezostane pri ňom. Nastane stret dvoch protichodných tendencií, novej silnej kapitalistickej oligarchie a časti menších podnikateľov podnikajúcich novým, dá sa povedať alternatívnym spôsobom. Časť ruských podnikateľov oslovená novým pohľadom na svet, práve pod vplyvom nových duchovných hnutí sa začala v súčasnosti formovať. Tento trend je špecificky ruským. Nikde v USA, ani na Západe, nepočítajúc antropozofiou ovplyvnené hospodárstva, prípadne komúny typu Damanhur, nevzniká takýto nový spoločensko- -hospodársky fenomén. Je to síce len trendom, ale práve v Rusku sa tento trend môže stať určujúcou silou. Od tohoto stretu dvoch hospodárskych tendencií, egoisticky zameraného veľkokapitálu rozširujúceho svoj vplyv prostredníctvom politiky a moci zhora dole a

stredného podnikateľského stavu fungujúceho už na princípe sociálneho bratstva budovaného smerom zdola bude závisieť, či a ako rýchlo vznikne v Rusku zárodok nového typu civilizácie, akéhosi duchovného komunizmu. Som presvedčený, že v USA by tento stret ani nemohol nastať, keďže akékoľvek skutočné alternatívne snahy sú potláčané veľkokapitálom už v zárodku. No práve v Rusku v dôsledku zvláštnosti ruskej duše konajúcej zdanlivo nelogicky a iracionálne, môže dôjsť k zvláštnej symbióze veľkokapitálu a alternatívneho spôsobu života.

Ďalším dôležitým prvkom v mozaike súčasného Ruska je obrovský rozmach pravoslávnej cirkvi a rast jej vplyvu ako v duchovnej oblasti, tak v hospodárskej. V súčasnosti je pravoslávna cirkev úzko zviazaná s vládou Ruska. Začala účinne zapíňať vákuum po komunistickej ideológii. Stáva sa doslova * štátnou cirkvou, tak ako bola počas cárskej minulosti. Pravoslávna cirkev si v Rusku vydobyla výnimočné postavenie v politike aj biznise. Cirkev je centralizovanou a skutočne živou silou v štáte. Ako zaujímavý príklad prepojenia pravoslávnej cirkvi s biznisom a štátom je spojenie s obrovským naftárskym podnikom Lukoil, ktorý je jeden z najdôležitejších zdrojov valút pre ruské hospodárstvo. Za 10 rokov existencie sa Lukoil prepracoval medzi najvplyvnejšie ropné spoločnosti na svete. Ako prvá ruská firma prevzala americkú konkurenčnú spoločnosť Getty Petroleum, vlastníka viacerých benzínových čerpadiel v USA. Lukoil je jedným z hlavných sponzorov pravoslávnej cirkvi, okrem nej však financuje aj projekty na podporu múzeí, orchestrov, športových klubov, ale aj mnohé rozvojové projekty po celom Rusku. Aj keď štát vlastní vo firme len malý podiel, prezident Lukoilu si vždy udržiaval dobré vzťahy s prezidentskou administratívou, minulou B. Jelcina, aj súčasnou V. Putina. Po niekoľkých desaťročiach perzekúcie v ZSSR, aj keď nie úplného zákazu, zaznamenáva dnes pravoslávna cirkev v Rusku renesanciu. V 80. rokoch vlastnila iba 18 kláštorov, dnes ich má okolo 500. Okrem majetku rastie aj jej vplyv, hlavne patriarchu Alexija na šéfov politických strán, ktorí zasa cirkvi poskytujú veľké právomoci, zahŕňajúce aj mnohé reštrikcie pre iné vyznania. Cirkev si vydobyla výnimočné postavenie aj v biznise. V 90. rokoch patrila k najväčším dovozcom spotrebného tovaru v Rusku a v roku 2001 podpísala s Lukoilom dohodu o vytvorení spoločných podnikov, ku ktorým patria aj remeselnícke dielne a benzínové čerpadlá. Toto je zaujímavé prepojenie cirkvi, vlády a podnikateľov. Pravoslávna cirkev je silne patriarchálna, no vnútorne veľmi živá. Má hospodársku silu, ktorá sa stále stupňuje a aj reálnu morálnu silu. Na rozdiel od katolíckej cirkvi, je pravoslávna cirkev menej zaťažená krvavou minulosťou a nikdy úplne nepreťala svoje mystické korene. V mnohých súčasných ruských kláštoroch sa pestuje silné ezoterické vedenie. Je veľký predpoklad, že táto cirkev je naozaj schopná sa premeniť, vnútorne sa oplodniť ezoterickými znalosťami. A čo je najdôležitejšie, hlboká duchovnosť nie je pestovaná odtrhnutím od reality, ale existujú tu reálne prepojenia na súčasnú ruskú vedu a spoločnosť. Veľa pravoslávnych kňazov neoficiálne prijíma mnohé ezoterické pravdy.

Od roku 1989 nastal v Rusku obrovský rozmach ezote- riky v rôznych podobách. Okrem všetkých možných prúdov a foriem často zafarbených šamanizmom a ázijskou spiritualitou, je tu jedna nová, pre budúcnosť významná skutočnosť. Vznikli dve pomerne silné ľudové náboženské hnutia, podobné gnostickým kresťanom alebo katarom v stredoveku. V dôsledku svojich koreňov čerpajúcich z ruských tradícií starovercov a svätých mníchov, majú podporu aj u pravoslávnej cirkvi, v ruskej vede, u štátnych úradov a silnú podporu medzi podnikateľmi. Prvé z nich je hnutie založené prorokom Vissarionom. Ako inšpirovaný napísal niekoľko kníh a dal impulz k založeniu duchovného hnutia. Ide o hnutie, ktoré v čistej jednoduchej podobe používa vlastnú symboliku a obrady, ide o akési spojenie ekológie duše a ekológie krajiny. Príslušníci hnutia založili v Krasnojarskom kraji na Sibíri so súhlasom a podporou miestnych štátnych orgánov vlastné mestečko Nový Jeruzalem, s vlastným ekologickým poľnohospodárstvom, podnikateľskými aktivitami, remeselnými dielňami, školami a vlastnými obradmi. K tomuto hnutiu sa pripájajú tisíce nových ľudí, väčšinou z miest a zakladajú nové duchov- no- ekologické usadlosti. Už teraz obýva sieť niekoľkých desiatok takýchto komunit asi 8 tisíc ľudí a ďalšie tisíce s nimi sympatizujú.

Ešte väčší ohlas a dopad na život celého Ruska majú posolstvá sibírskej pustovníčky Anastázie. Prostredníctvom kníh V. Mergeho sa stala inšpirátorkou vedcov a umelcov, vytvorila nový obraz svetlej budúcnosti Ruska. Dala impulz k vzni-

* Úvaha bola napísaná v roku 2008, v čase pred vypuknutím hospodárskej krízy. Situácia sa odvtedy v svetovom hospodárstve a samozrejme aj v Rusku stala dramatická, vývoj má búrlivý a neuveriteľne rýchly priebeh. Napriek hospodárskemu poklesu aj v Rusku si myslím, že Rusko je stále na tom oveľa lepšie ako USA a veľa iných krajín, že základy spoločností sú pevne ukotvené a hlavne je tu obrovský potenciál k vývoju a hľadaniu nového spoločensko-ekonomického modelu štátu, čomu sú naklonené aj všetky duchovné skutočnosti.

ku nového typu civilizácie. Jej vízie sa začínajú uplatňovať aj v realite, v priebehu pár rokov sa vytvárajú výrobnobchodné družstvá, založené na princípoch solidarity. Tieto podniky pri zachovaní vlastného národno-kultúrneho charakteru v sebe spájajú princípy etického podnikania, solidaritu silnejších so slabšími, spoluprácu miesto konkurencie, ekologický prístup k svetu, výrobu alebo poskytovanie zmysluplných, užitočných výrobkov a služieb. Nové obchodno-výrobné spoločnosti sa spájajú do reťazcov, zakladajú sa agrárno-ekologické duchovné usadlosti tzv. Ekoselky. S tým tiež súvisí iniciatíva, projekt „Rodná zem“, ktorý hovorí o tom, že každý občan Ruska má právo bezplatne na aspoň 1 hektár pôdy do súkromného vlastníctva, na ktorom by mohol spolu s rodinou hospodáriť ekologicko-duchovným spôsobom podľa vlastných predstáv v súlade s rytmiami Matky Zeme a Univerza. Viacej takýchto rodových usadlostí tvorí rodovú osadu. Rodová osada, okrem toho, že by zabezpečovala obživu a realizáciu vlastného tvorivého potenciálu každého jej obyvateľa, by bola otvorenou komunitou a vzorom ekologického a duchovného spôsobu života. Už v súčasnosti (2008) existuje v Rusku (a v Bielorusku a na Ukrajine) viac ako dvesto rodových osád v rôznom stupni realizácie.

Anastázia predkladá aj víziu výchovy človeka, premenu celého doterajšieho vzdelávacieho systému od rozumovej jednostrannej výchovy k výchove, ktorá dokáže v človeku prebudiť všetky driemajúce sily a vytvoriť komplexne citovo, intelektuálne, umelecky a osobnostne dokonalého človeka s neobyčajnými schopnosťami. Podľa tejto vízie začínajú vznikať v Rusku školy snažiace sa o nový prístup k výchove detí. Vzorovou a zároveň najúspešnejšou a najznámejšou školou v Rusku, sa stáva škola akademika Štetina. Spontánne hnutie inšpirované Anastáziou, ktoré ja nazývam akousi formou ruskej ľudovej antropozofie, má veľkú dynamiku a dopad na reálny život krajiny, čo svedčí o úspešnom reagovaní ruskej duše na impulz ruského národného archanjela. Je zaujímavé, že najväčšiu iniciatívu preberajú v oboch hnutiach hlavne bývalí dôstojníci a podnikatelia, všetko ľudia prakticky a reálne stojáci pevne na zemi. Využívajúc know-how modernej civilizácie, zakladaním nadácií, finančných fondov, nových podnikateľských zväzov používaním informačnej technológie, sa čerstvé sily novoutvárajúcej duše vedomej vznikajúce v ruskom národe, začínajú dávať do služieb nie Mamonu (Ahrimana), ale celej spoločnosti, čo je potešiteľnou skutočnosťou. V týchto hnutiach sa duchovno vidí nielen abstraktne, ale konkrétne v celej prírode, kultúre, v sociálnom a už aj v hospodárskom živote. Je aplikované do reálneho praktického života. Ideály antropozofie o oplodnení spoločenského diania duševne-duchovnými silami, sa tak v Rusku akousi obkľukou skutočne realizujú.

Ruskí vedci a duchovenstvo oficiálne deklarovali, že veda a viera sú dve strany jednej mince, a že majú spoločnú snahu o spoločnú obrodu spoločnosti. Za kulminačný bod rozvoja ruskej vedy môžeme považovať prehlásenie prezidenta Ruskej akadémie vied J. Osipova na svetovom ruskom národnom kongrese na jar 1998 usporiadanom v kláštore sv. Daniela v Trojicko-Sergejevskom kláštornom komplexe, na ktorom sa zúčastnili najvýznamnejší vedci, filozofi a teológovia Ruska: „Vedci dospeli k názoru, že Stvoriteľ existuje“. Na tomto všeobecnom ruskom národnom kongrese, vedci a teológovia proklamovali stratégiu duchovného a kultúrneho rozvoja Ruska na najbližšie storočie.

Ezoterické pravdy pestované v pravoslávnej cirkvi a v nových ľudových náboženských hnutiach sú potvrdzované aj oficiálnou ruskou vedou, ktorá prostredníctvom akademií a vedeckých ústavov zdedených po komunistoch, vytvára skutočne nový druh, dalo by sa povedať už duchovnej vedy, zárodku skutočnej sofiológie. Zvláštnym rysom ruskej duše je, že duchovné poznatky sú prijímané vnútorne, citom. Na rozdiel od západného myslenia, kde vedec myslíaci rozumom nič necíti, musí sa spoľahnúť len na vonkajšie pokusy a analytické zhodnotenie, ruský vedec dokáže svojím citom umiestneným akoby v hlave, intuitívne poznať skutočnú pravdu a potvrdiť ju.

Vládnuca elita toto spojenie vedy a cirkvi ako aj deklarovanú stratégiu rozvoja Ruska posvätila a podporila. Vznikla agenda národných projektov zameraných na obrodu spoločnosti, ktorú dostal na starosť podpredseda vlády Medvedev. Projekty ako sú „Rodná zem“, projekty nového typu vzdelávania a iné, ktoré vznikli spontánne na základe duchovných inšpirácií, sa stali tiež súčasťou týchto národných projektov. Je preto potešujúcou správou, že „zhodou okolností“ sa

práve Medvedev, tento výnimočne inteligentný a charizmatický muž, stáva kandidátom na prezidenta Ruska, čo svedčí o tom, že V. Putin si uvedomuje dôležitosť zapojenia duchovného rozmeru do spravovania spoločnosti. Putin mu bude mocensky kryť chrbát, čím Medvedev môže realizovať svoj program. Tak ako je to aj predpovedané v knihách Anastázie. Je vidno, že všetci západní politickí analytici úplne mýlne chápu Putina, že vôbec netušia, akú stratégiu sleduje. Vrcholom neporozumenia hlavne európskych politikov je budovanie obrazu diktátora Putina, téma ktorá je stále opakovaná donekonečna pri príležitosti volieb „nástupcu“ Medvedeva (skúste nájsť takého diktátora, ktorý by sa dobrovoľne zriekol moci). Ohromujúca spfška výčitiek na adresu národa, ktorý celkom očividne podporuje politiku Putina (za osem rokov šesťkrát zvýšil kúpyschopnosť obyvateľstva) a podľa všetkého, je pripravený nešetriť sa v záujme prekvitania svojej vlasti. Putin je presvedčeným vlastencom a pragmatickým idealistom. On dobre vie, čo robí a robí to skutočne v prospech Ruska. Rozmýšľa v intenciách 3. tisícročia a pripravuje spôsobom šachového hráča a systémom pomalých krokov vzostup Ruska ako ekonomickej, kultúrnej, vedeckej a duchovnej veľmoci.

Ak si zhrnieme všetky vyššie uvedené skutočnosti, môžeme z nich vydedukovať pravdepodobné možné trendy vývoja Ruska. Racionálne, individualistické usporiadanie spoločnosti ako na Západe nemá pre Rusko cenu. Vnútorne cenený je sociálny duchovný kolektivismus. Ak sa duchovná veda zo Západu v podobe antropozofie premenenej prostredníctvom strednej Európy na sofiológiu dokáže organicky spojiť a tvorivo oplodniť ruskú vedu, kultúru a celý duchovný život, môže naozaj vzniknúť nová spoločnosť na báze akéhosi duchovného komunizmu, ktorý by bol tým, čo by sa v roku 3200- 3500 malo stať slovanskou kultúrou. Rusko nemôže definovať seba samé ako Východ a stavať sa tak proti Západu. Rusko si musí seba samé uvedomiť ako Západ. Pod vplyvom strednej Európy sa však Rusko musí zbaviť svojej pasivity a prejsť k sebareflexii a duchovnej odvahe. Asi nikdy Rusko nedosiahne ten typ uhladeného blahobytu, aký ma Západ. Rusko musí byť veľké a silné, iba tak môže prekonať pokušenia tohoto sveta. Ruský národ je svojím duchom a poslaním národom nadštátnym a nadnárodným, spejúcim k vyššej duchovnej pospolitosti, ktorú by Rusko malo dosiahnuť v 6. poatlantskej kultúrnej epoche. Kľúč k tomu, aby ruský národ bol ovplyvnený aj dušou vedomou, je v strednej Európe. Zduchovne- ná duša vedomá v podobe duchovnej vedy môže byť prijatá Ruskom. Rusko by nemalo prijať od Európy to, čo je vonkajšie a čo v svojej podstate nie je ani stredoeurópske ale západoeurópske, alebo skôr americké. Stredoeurópska kultúra ducha sa musí spojiť s Východnou Európou.

Proces oslobodzovania sa Ruska od vonkajších aj vnútorných následkov komunizmu spolu so stabilizáciou hospodárstva by mal trvať zhruba 50 rokov. Duchovné zjednocovanie s ostatnou Európou by malo trvať ďalších 100 rokov. Súčasne v politickej rovine bude prebiehať postupné zjednocovanie a vytváranie akejsi Východoslovanskej únie zlozenej určite z Ruska, Ukrajiny, Bieloruska, Srbska a so silnými hospodársko-spoločenskými vzťahmi ku krajinám Strednej Európy. Okrem hospodárskeho a zahranično-politického vzostupu Ruska, vidím v budúcej Východoeurópskej únii región celkovej prosperity a obrody kultúry, vied a umenia. Celý tento vývoj do roku 2300 súvisí s vládnutím ducha času Michaela. Počas michaelskej doby, ruský vývoj čaká ešte dvoje pokušenie, ktoré vlastne už prebieha. Zo Západu v podobe ahri- manského materializmu a z Východu v podobe atavistickej tibetsko-indickej spirituality, ktorá bude chcieť Rusko odlákať od vývoja duše vedomej. Okolo roku 2300 by mohlo Rusko vstúpiť do novej etapy svojho duchovno-historického vývoja. Nový duch času Orifiel (Saturn) prinesie asi na dobu ďalších niekoľko sto rokov zakonzervovanie daného stavu a možnú celkovú stagnáciu duchovného rozvoja, respektíve stiahnutie sa do podvedomia Ruska. No práve veľmi dôležité je to, v akej kvalite a kvantite bude Ruskom uchopený a realizovaný michaelský impulz v čase do roku 2300. Od toho, čo bude v tomto čase zasiat, bude závisieť aké plody sa vynoria v budúcnosti okolo roku 3200, ako plody novej slovanskej kultúry. **Na Západe človek ničím je, v strednej Európe sa ničím stáva a na Východe ničím bude.**